

največje vloge v javnem življenju. Predstavljal si je sebe slavnega govornika, politika, imenitnega državnika. Kolikor je čital kdaj življenjepisov velikih mož, ostali so mu v spominu najjasnejše tisti trenutki, ko se je kazal slavljeneec svojemu narodu in svetu na vrhuncu ženijalnosti, ves v solnčni glorijoli. In nehoté je gledal na njegovem mestu vselej samo samega sebe.

Zavedal se je pač, da bi bilo treba študirati z muko in s trudom. Razdelil je natančno svoj čas, — „toliko in toliko stranij se naučim vsak dan“. Čudil se je, da je tako malo gradiva, in še to tako lahko. „Čemu bi rabil za to malenkost jedno celo leto, — dva meseca zadostujeta popolnoma.“ In naslonoil se je na mizo, gledal v strop in sanjal. Kaj je sanjal, kaj je mislil, tega ni vedel

Velesalska cerkev.

Fot. dr. Fr. L.

niti sam. Sanjal je do konca leta in proučil od vsega gradiva dve strani.

Poznal se je dobro in zaupal ni nikomur tako malo, kakor samemu sebi. Že v svojem navdušenju je slutil na tihem, „da se vse razdrobi, ostane brez pametnega rezultata“. Ljubil je svoje sanje, potapljal se je vanje mnogokrat vedé, s sladko razkošnostjo, kakor bi užival nekaj prepovedanega. A bal se jih je ob jednom. Vedel je sam, da ž njimi uničuje resnico, da jo dela malenkostno in

brezpomembno, da si krati vedé vsako srečo in zadovoljnost.

Slikal je portrete in pisal fejltonne, da se je preživil. Ali pri vsakem najmanjšem delu je vzletel v svojih mislih hipoma tako visoko, da se mu je zdela resnica gnusna, nizka, poniževalna. Kadar je slikal debelega, malomestnega trgovca z dobrovoljnimi očmi in flegmatičnim obrazom, čutil je v sebi nenavadno moč, in duša se mu je dvigala in srce širilo. Roka se je pregibala čisto mehanično,